

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 108.874 van 4 juli 2002  
in de zaak A. 113.514/VII-25.177**

In zake :       XXX,  
                  wonende te 2950 KAPELLEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 5 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat TILQUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 9 augustus 2001 en verklaart zich vluchteling op 9 augustus 2001.

1.2. Op 27 augustus 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Uit uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw verzoekschrift tot dringend beroep, blijkt dat u, een Oezbeeks staatsburger van Russische origine, sinds 1993 problemen ondervindt met jullie burens, de Oezbeekse familie C. Jullie woning was de enige overblijvende woning in een huizenblok dat volledig in handen was van deze familie. Toen uw vader weigerde aan de familie C. jullie huis te verkopen, werden u en uw familie het slachtoffer van provocaties en pesterijen. Ze begonnen jullie te schaduwen en af te luisteren. In 1998 wilde u een operatie ondergaan in Rusland. Aangezien men met Oezbeeks geld niets kan aanvangen in Rusland, besloot u uw geld te wisselen voor dollars, hetgeen volgens u echter officieel onmogelijk is in Oezbekistan. Op 12 december 1998 probeerde u samen met uw vriendin Lena op de zwarte markt dollars te kopen van een Oezbeekse vrouw. Jullie werden echter betrappt en meegenomen naar het politiebureau waar u beschuldigd werd van illegale aankoop van dollars. De Oezbeekse vrouw werd vrijgelaten, maar u werd er slecht behandeld door de inspecteur. U kon het politiebureau verlaten maar werd onder huisarrest geplaatst. Via een bewaker vernam u dat uw arrestatie de schuld was van de familie C.. N. C. vertelde u dat, indien u smeergeld (3.000 \$) zou betalen aan de juiste persoon, uw problemen van de baan zouden zijn. Na interventie van N., werd u goed behandeld bij de politie. N. raadde u aan het huis te verkopen om zo het benodigde geld te verkrijgen. Toen u weigerde om smeergeld te betalen, werd u beledigd en bedreigd door N. Bij de politie werd u opnieuw slecht behandeld. Op 26 januari 1999 werd u veroordeeld tot twee jaar dwangarbeid. Omdat er werd geoordeeld dat u geen gevaar betekende voor de maatschappij werd deze straf omgezet in een geldboete van 20 % van uw wedde en dit gedurende drie jaar. Nadat uw collega's aanbevelings- en protestbrieven hadden geschreven, kreeg u amnestie en werd uw straf teniet gedaan. Toen jullie in juni 1999

wat verderop in de straat gingen wonen, konden jullie terug rustig leven. Nadat u in de winter van 2001 had geweigerd om bijles te geven aan haar zoon, werd u regelmatig door N. lastig gevallen. In maart 2001 werd u door N. aangesproken in verband met de verkoop van jullie huis. Jullie telefoon werd afgeluisterd. U vond tweemaal in uw postbus pamfletten waarvan het strafbaar is om deze in bezit te hebben. U wist hoe invloedrijk de familie C. is en u was bang dat ze weer iets van plan waren waardoor u opnieuw opgepakt en veroordeeld zou worden.

U klaagt eveneens aan dat u soms werd beledigd en fysiek werd belaagd (stenen naar u gegooid) omwille van uw christelijk geloof.

Op 6 augustus 2001 heeft u per vliegtuig Tashkent (Oezbekistan) verlaten. Op 9 augustus 2001 kwam u, via Moskou en Kaliningrad (Rusland), in België aan waar u dezelfde dag nog uw asielpprocedure startte. Uw problemen zijn nu nog verergerd aangezien u vanwege uw illegale vertrek uit Oezbekistan nu het risico loopt er veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van drie tot vijf jaar. U bent in het bezit van de volgende documenten : uw geboorteakte en rijbewijs, attest van veroordeling, attest van beschrijving van de straf, twee brieven van uw collega's ter protest van uw veroordeling en ter aanbeveling van u, attest van amnestiemaatregel, bewijs van betaling aan uw advocaat, attest van verkoop van uw huis, huisboekje, doopselattest, medisch attest, twee diploma's, uittreksel van drie artikels (art.1 57, 177 en 223) van het Oezbeekse strafwetboek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen (provocaties, pesterijen, afluisteren, achtervolgen, opgepakt door de politie en veroordeeld voor een rechtbank omwille van de illegale aankoop van dollars) ondervond met uw burens de familie C. (die alle woningen in het huizenblok in hun bezit had behalve deze van uw familie) toen uw vader weigerde jullie woning aan hen te verkopen. Nadat jullie in juni 1999 zijn verhuisd naar een andere woning wat verderop in de straat, konden jullie er een tijdje heel rustig leven. Toen u had geweigerd om aan de zoon van N. C. bijles te geven, en toen de familie C. hun oog hadden laten vallen op jullie nieuwe woning (omdat volgens u één van hun dochters op huwbare leeftijd was gekomen en ze hoopten haar een huis te kunnen kopen), werd u opnieuw regelmatig lastig gevallen. Omdat u bang was dat de familie C. weer een plan zou opzetten waardoor u opnieuw opgepakt en veroordeeld zou worden, verliet u begin augustus 2001 Oezbekistan. Er dient te worden opgemerkt dat deze problemen die u aanhaalt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Uw problemen met de familie C. zijn van gemeenrechtelijke aard en vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Ondanks het feit dat u in uw verzoekschrift tot dringend beroep stelt problemen te hebben gekend met 'racistische gangsters', blijkt nergens uit uw (uitgebreide) verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de familie C. u lastig viel omwille van uw origine. Temeer daar u, toen uw collega's aanbevelings- en protestbrieven hadden geschreven naar de autoriteiten, nadat u was veroordeeld voor de illegale aankoop van dollars, zonder meer amnestie kreeg en uw straf werd teniet gedaan.

Verder verklaart u (zie DVZ pt.41 en 42) dat u Oezbekistan heeft verlaten omwille van religieuze (u bent Christen) en etnische redenen (u bent van Russische origine). Zo stelde u dat u werd bekogeld met stenen bij het verlaten van de kerk en dat de kerk werd bewaakt omdat er zoveel agressie was. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet stroken met informatie beschikbaar op het CGVS (Missierapport Oezbekistan van de Immigratieambtenaar, Ministerie van Binnenlandse Zaken, 25 november - 9 december 2000 en Informatie Oezbekistan Cedoca). Aangezien uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van vervolging van enerzijds de Russische bevolkingsgroep en anderzijds Christenen in Oezbekistan, en uw verklaringen hiermee bijgevolg volstrekt tegenstrijdig zijn, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent compleet ondermijnd.

Tenslotte stelt u in uw verzoekschrift tot dringend beroep dat uw problemen nu nog verergerd zijn aangezien u vanwege uw illegale vertrek uit Oezbekistan nu het risico loopt er veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van drie tot vijf jaar (zie artikel 223 van het Oezbeekse strafwetboek). Er dient echter te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering aangezien uit uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u op legale wijze Oezbekistan

heeft verlaten (zie DVZ pt.41 : u reisde legaal met uw paspoort per vliegtuig van Tashkent (Oezbekistan) via Moskou naar Kaliningrad (Rusland) en betaalde zelf uw vliegtuigticket). Gezien het bovenstaande achtte de CG het niet nodig u te horen op het CG. Concluderend moet dus worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet. Uw geboorteakte, rijbewijs, huisboekje, doopselattest, twee diploma's, en een medisch attest, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest van veroordeling, uittreksel van art. 177 van het Oezbeekse strafwetboek, attest van beschrijving van de straf, twee brieven van uw collega's ter protest van uw veroordeling en ter aanbeveling van u, attest van amnestiemaatregel, bewijs van betaling aan uw advocaat, en het attest van verkoop van uw huis, werpen geen nieuw licht op uw problemen met de familie Chusanov. Uit de condities omschreven in art. 157 van het Oezbeekse strafwetboek (landsverraad) blijkt dat dit strafwetsartikel niet op u van toepassing is."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert:

"Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de manifeste vergissing M appreciatie.

Doordat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de vermelding vereist in de akte van de juridische feitelijke overweging die afdoende, precies en wettelijk toegelaten zijn ;

Dat deze wettigheidscontrole de controle van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt;

Terwijl de motivering die aangehaald wordt door de CGVS niet conform is aan de werkelijkheid ;

(...)

Fundamentele grote problemen met dit beslissing :

1- De geschiedenis is eensluidend: erin bestaat er geen fundamentele tegenstrijdigheden.

2- De religieuze (KV is Christen) en etnische (russische oorsprong) redenen werden niet serieus onderzocht door CGVS. De enige argument komt uit een CEDOCA document die vergeet de laatste informatie (belangrijk voor de KV) op te nemen. De US Department of State (toch vermeld op pagina 9 van dit document maar alleen de edities van 1998 en 1999 maar nooit de laatste van 2000 - dit editie werd toch op dezelfde datum - februari 2001 gepubliceerd - zie bijlage 3). Dit is ontoelaatbaar want de informatie over de problemen van Christen werden met dit methodiek hier ondermijnd. De asielprocedure voorziet toch een objectief en volledig documentatie. Een interview zou ook een minimum om de problemen van KV volledig te horen over die twee punten. Dat ook werd geweigerd. Een interview is in sommige zaken niet noodzakelijk maar dat was niet het geval M casu. De verzoekschrift (dringend beroep) heeft dit interview expliciet gevraagd om alle licht te doen over alle problemen van KV. Inde samenvatting van CGVS van de feiten werd ook vergeten de zin "de houding van de Oezbeken ten opzichte van de Russen slechter" (p13 verhoor VZ). De motivaties van CGVS is dus foutief voor al die redenen.

4- De stukken geven een "begin van bewijs", toch werden ze verworpen.

5- In de eerste fase van asiel, een algemene asielpincipe blijft geldig: het voordeel van de twijfel aan KV gunnen. (n/ 203, guide des procédures).

Om alle die redenen heeft de CGVS een vergissing van appreciatie begaan ;

Zodat de bestreden beslissing geschorst dient te worden en nietig dient te worden verklaard;

De risico voor KV blijft groot. Dat ze onvermogen is;

Dat hij rechtsbijstand wenst te genieten;

Dat de vordering als juist en gegronnd voorkomt

Dat het middel ernstig is;"

2.2.1. Overwegende dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wet, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat de ingeroepen problemen van verzoekster met de familie Chusanov van gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen en dat aan de verklaringen van verzoekster over de vervolging van de Russische bevolkingsgroep en de Christenen in Oezbekistan en over haar illegale vertrek geen geloof kan gehecht worden; dat geen belangrijke informatie in de samenvatting van de feiten in de bestreden beslissing ontbreekt; dat de Commissaris-generaal aan de hand van nauwkeurig bronnenmateriaal de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas aantoonde wat betreft de beweerde vervolging van de Russische bevolkingsgroep en de Christenen in Oezbekistan; dat het door verzoekster aangehaalde rapport de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseerde niet kan weerleggen; dat verzoekster bovendien nalaat dit rapport op haar persoonlijke situatie te betrekken; dat verzoekster bijgevolg niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende heeft gedocumenteerd; dat de verzoekende partij er niet in slaagt een verklaring te geven voor de tegenstrijdigheden met betrekking tot de problemen in verband met haar geloof en afkomst; dat de Commissaris-generaal aldus de juridische en feitelijke overwegingen waarop de bestreden beslissing is gestoeld afdoende heeft weergegeven; dat de Commissaris-generaal op grond van deze elementen kon oordelen dat verzoeksters asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen en dat de asielaanvraag verder als bedrieglijk dient beschouwd te worden; dat het voordeel van de twijfel aan een vluchteling moet worden verleend indien zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen bekende feiten; dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij op fundamentele wijze is ondermijnd doordat haar verklaringen omtrent de vervolgingen omwille van religieuze en etnische redenen niet kloppen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en doordat haar vertrek uit Oezbekistan in tegenstelling tot wat verzoekster beweerde niet illegaal bleek te

zijn; dat aldus haar verhaal niet waarachtig overkomt zodat het voordeel van de twijfel niet aan haar kan worden verleend;

2.2.3. Overwegende dat er, wat betreft de beslissingen genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, geen absolute plicht tot horen bestaat; dat de Commissaris-generaal, in het kader van een correcte feitenvinding, in beginsel enkel verplicht is de kandidaat-vluchteling te horen als hij op geen enkele andere wijze de correcte feiten kon kennen; dat dit in casu niet het geval is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,  
de H. C. VERHAERT,

kamervoorzitter,  
toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**C. VERHAERT.**

**M.-R. BRACKE.**